

Arrest

nr. 132 020 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 25 oktober 2013, en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN BEVEREN, die loco advocaat Charlotte DE JAEGER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 25 september 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 25 oktober 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.09.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

(..)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - §3, 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012): de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 18.03.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 14.03.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 14.03.2012 (zie bevestiging arts dd. 24.10.2013 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 18.03.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 25.09.2013 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd. 04.04.2013 van betrokkene op genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 09.04.2013 van zijn asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4§3 van de wet van 10 december 1980)”

1.3. Op 25 oktober 2013 wordt aan de verzoekende partijen de beslissing houdende inreisverbod gegeven (bijlage 13sexies). Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden:

“INREISVERBOD

De heer (De mevrouw)

(..)

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

°in uitvoering van artikel 74/11, §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2°Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 09.04.2013, ter kennis gegeven op 09.04.2013."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan samenhang tussen de bestreden beslissingen.

2.2. De Raad wijst er op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Verzoekers vragen in het inleidend verzoekschrift om de beslissing van 25 oktober 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals de inreisverboden die op 25 oktober 2013 werden getroffen (bijlage 13sexies). Verzoekers geven echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en anderzijds de jegens de verzoekers getroffen inreisverboden op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopig verblijfsrecht, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent verzoekers geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekers maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van verzoekers. Er wordt hen met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekers.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van verzoekers. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan verzoekers opgelegde inreisverbod in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Het opgelegde inreisverbod is gestoeld op het feit dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hen op 9 april 2013 werd afgeleverd en vindt zijn juridische grondslag in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de verknochtheid van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van verzoekers meent dat de belangrijkste beslissing in deze de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet is.

Verzoekers betwisten niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan verzoekers werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en derde beslissing.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen zich in tijd opvolgen, zonder dat de eerste beslissing evenwel een gevolg heeft voor de inhoud of de wettigheid van de tweede en derde bestreden beslissing, is in casu onvoldoende om de samenhang tussen de respectievelijke beslissingen te aanvaarden.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de bestreden inreisverboden en de beslissing van 25 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 25 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van de artikelen 9ter en 61 van de vreemdelingenwet alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“De bestreden beslissing argumenteert dat de regularisatieaanvraag niet ontvankelijk zo zijn omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds eerder werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Op basis van bovenstaande uiteenzetting van de feiten alsmede bijgevoegde medische attesten blijkt echter dat de heer S. (...) in de periode tussen de vorige aanvraag dd. 14 maart 2012 en de in casu bestreden beslissing dd. 25 september 2013 gehospitaliseerd werd. Meer specifiek blijkt uit het medisch getuigschrift in bijlage 3 dat de heer S. (...) geopereerd voor multifocale papillaire carcinoom, een aandoening aan de schildklier. Voorts vermeldt het medisch getuigschrift in bijlage 3 dat verdere opvolging van de toestand van verzoeker noodzakelijk is.

In het verslag van de arts-adviseur dd. 24 oktober 2013 (bijlage 4), waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, wordt over dit aspect als volgt geoordeeld:

‘Er is wel bijkomend sprake van een carcinoom van de schildklier, maar dat is inmiddels behandeld, hetgeen de toestand opnieuw in de vorige situatie brengt.’

Het kan aldus worden gesteld dat de arts-adviseur ervan uitgaat dat het ondergaan van een behandeling door de verzoeker voor het carcinoom gelijk staat aan een genezing hiervan, wat geenszins het geval is.

In het standaard medisch getuigschrift opgesteld door Dr. J. Verbist (zie bijlage 3) wordt immers gesteld dat: 'Met goede behandeling, beste kans om te genezen, maar controle noodzakelijk is. Soms is er noodzakelijk om een 2e 131I-behandeling te maken' (sic).

Het is aldus niet zeker dat een behandeling van de betreffende aandoening tevens een genezing impliceert. Het kan daarom niet worden gesteld dat de in de bestreden beslissing ingeroepen elementen identiek zijn aan de elementen die reeds in een vorige aanvraag werden aangehaald. De bestreden beslissing steunt bijgevolg niet op draagkrachtige motieven. De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht.

2. De bestreden beslissing verwerpt de aanvraag gebaseerd op artikel 9ter zonder nader onderzoek van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische zorgen in het land van herkomst van verzoeker, in casu Servië.

De tegenpartij dient echter rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan de zaak, waaronder de algemene toestand in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Artikel 9ter beoogt de gevallen waarbij er een ernstig humanitair risico is, meer bepaald indien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf waardoor de verzoeker het reëel risico loopt dat:

- zijn leven of je fysieke integriteit bij terugkeer in gevaar is, of
- hij een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaat bij terugkeer

Dit principe wordt herhaaldelijk bevestigd in verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie bijvoorbeeld : RvV n° 83.956, 29 juni 2012 ; RvV n° 84.293, 6 juli 2012 ; RvV n° 85.967, 21 augustus 2012, RvV n° 92.444, 29 november 2012) :

« [...] Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Conform zijn vaste rechtspraak heeft het Hof immers oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. » (eigen onderlijning ; RvV n° 92.444, 29 november 2012)

De verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 EHRM vereisen een volledig onderzoek van alle omstandigheden – waaronder de algemene toestand in het land van herkomst en de persoonlijke toestand van de verzoeker.

« [...] Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EHRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98, Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing) ; EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing) ; EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing) ; EHRM 22 juni 2004, nr. 17866/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing) ; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Armegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing) ; EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60 ; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51 ; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.). » (Eigen onderlijning, RvV 100.371, 2 april 2013)

Verzoeker geeft in de feitenomschrijving van de bestreden beslissing duidelijk aan dat hij geen toegang zou krijgen tot adequate medische zorgen in Servië. De tegenpartij acht het in haar beslissing echter niet nodig om nader in te gaan op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische zorgen in het land van herkomst omdat deze aspecten reeds werden onderzocht in de beslissing van de tegenpartij op 18 maart 2013.

Deze laatstgenoemde beslissing (zie bijlage 5)– hoewel niet het voorwerp van dit verzoek tot nietigverklaring – onderzoekt onvoldoende de gevolgen van het feit dat de verzoeker deel uitmaakt van een specifieke bevolkingsgroep, nl. Roma. De laatstgenoemde beslissing is gebaseerd op het advies van de arts-adviseur dd. 08.03.2014 (zie bijlage 4). De arts-adviseur gaat als volgt in op de gevolgen van de Roma-origine van verzoeker op de toegang tot gezondheidszorg in zijn land van herkomst:

De arts-adviseur haalt op dit punt aldus vooral politieke initiatieven aan om de toestand van personen van Roma-origine in Servië te verbeteren. Het wordt echter geenszins onderzocht of deze origine mogelijk een obstakel vormt voor de toegang tot medische zorgen.

In het rapport in bijlage 6 bladzijde 73 valt echter te lezen dat een medische verzekering in Servië in praktijk vaak niet mogelijk is omdat zij niet over een permanente verblijfplaats beschikken. Dit doet op zijn minst vragen rijzen m.b.t. de toegankelijkheid van kwalitatieve medische zorgen voor verzoeker indien hij met zijn gezin zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Hoewel met die verzoekschrift noch de beslissing van tegenpartij dd. 18 maart 2013 noch het advies van de arts-adviseur van 8 maart worden bestreden, zijn beide documenten relevant, daar de in casu bestreden beslissing zich hierop baseert. Op basis van bovenstaande overwegingen blijkt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is."

3.2. Waar verzoekende partijen de schending opwerpen van artikel 61 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat dit artikel betrekking heeft op studenten en geen uitstaans heeft met de in casu bestreden beslissing. Verzoekende partijen laten ook na het verband dienaangaande duidelijk te maken. De schending van dit artikel kan in casu niet dienstig worden opgeworpen. Wat betreft de opgeworpen schending van de artikelen 6 en 13 EVRM merkt de Raad voorts op dat verzoekende partijen zich slechts beperken tot een vermelding van deze artikelen en nalaten te duiden op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen schendt. Het middel is in de aangegeven mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. (...)"

In casu werd de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

3.5. In het advies van de ambtenaar-geneesheer van 24 oktober 2013, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing en zich in het administratief dossier bevindt, stelt de ambtenaar-geneesheer als volgt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 25.09.2013 en d.d. 14.03.2012 te vergelijken.

Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 25.09.2013 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. J. Verbist op 19.08.2013. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d.; 21.09.2012, 02.05.2013, 30.05.2013 en 02.07.2013 blijkt dat de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoening beschreven in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d.; 14.03.2012 waarvoor DVZ op 18.03.2013 reeds een beslissing heeft genomen. Er is wel bijkomend sprake van een carcinoom van de schildklier, maar dat is inmiddels behandeld, hetgeen de toestand opnieuw in de vorige situatie brengt.”

3.6. Verzoekende partijen betogen in essentie dat er wel een verschil is tussen beide aanvragen, nu eerste verzoeker in tussentijd is gehospitaliseerd geweest voor een operatie van een carcinoom aan de schildklier. Voorts wordt gemeld dat verdere opvolging hiervoor noodzakelijk is. Volgens de arts-adviseur staat behandeling van het carcinoom gelijk aan genezing, hetgeen geenszins het geval is. Het gaat dus zeker niet om dezelfde medische elementen.

3.7. Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart *“wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling”*. Deze bewoordingen zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn. De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen reeds definitief in het rechtsverkeer aanwezige administratieve rechtshandelingen zoals de beslissing van 18 maart 2013.

3.8. Verzoekende partijen verwijzen naar het standaard medisch getuigschrift van 19 augustus 2013 om hun betoog dat het carcinoom nog behandeld moet worden en geenszins genezen is, kracht bij te zetten.

Uit lezing van dit standaard medisch getuigschrift blijkt evenwel dat het carcinoom geopereerd werd op 2 mei 2013 en behandeld werd via iratherapie (Iode 131) van 14 juni 2013 tot 17 juni 2013. Verder blijkt dat een nieuwe controle midden december gepland staat om zeker te zijn dat alle thyroïde weggenomen is en de noodzaak van een eventueel bijkomende behandeling te evalueren. Volgens het meest recent medisch attest dat verzoekende partij heeft voorgelegd blijkt aldus dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing geen behandeling meer liep voor voormelde aandoening. Bijgevolg is het geenszins kennelijk onredelijk dat de arts-adviseur oordeelt dat de behandeling van het carcinoom achter de rug is. Verzoekende partijen kunnen aldus niet gevolgd worden in hun betoog dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat eerste verzoekende partij nog steeds behandeld wordt. Er is in de voorgelegde medische attesten slechts sprake van een nacontrole om na te gaan of in de toekomst een nieuwe behandeling nodig is, doch dit houdt niet in dat eerste verzoekende partij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing onder behandeling stond en dat de arts-adviseur verkeerd geconcludeerd heeft dat er geen behandeling lopende is inzake het carcinoom van de schildklier. Evenmin blijkt uit de voorgelegde attesten dat een nieuwe behandeling noodzakelijk zou zijn. De Raad benadrukt dienaangaande nog dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kan afgeleid worden dat rekening moet gehouden worden met hypothetische toekomstige behandelingen noch voorziet het dat de vraag of een vreemdeling de mogelijkheid heeft om op regelmatige tijdstippen een medisch onderzoek te ondergaan ten einde eventuele ziektes die zouden kunnen opduiken te ontdekken, bij de beoordeling dient te worden betrokken. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft enkel betrekking op een bestaande gezondheidsproblematiek. Nu duidelijk blijkt dat het carcinoom behandeld werd, is het geenszins kennelijk onredelijk vast te stellen dat de medische toestand van de verzoekende partij ongewijzigd is ten aanzien van de eerdere aanvraag en het aldus om reeds eerder ingeroepen elementen gaat zodat de aanvraag onontvankelijk moet verklaard worden. Het betoog van de verzoekende partijen kan gelet op voorgaande vaststellingen niet overtuigen.

3.9. Nu uit voorgaande blijkt dat de verwerende partij in casu artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet correct heeft toegepast, dient zij, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, geen verder onderzoek te verrichten naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Meer nog, in voornoemde bepaling gaat het om een gebonden bevoegdheid, wat in concreto betekent dat wanneer de gemachtigde vaststelt dat *“de ingeroepen elementen (...) reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”*, hij niet anders kan dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zonder nog verder de eventuele beschikbaarheid of toegankelijkheid van enige medische behandeling in het land van herkomst na te gaan. Om die reden kunnen de verzoekende partijen niet dienstig opwerpen dat de gemachtigde dit wel had moeten doen. Verzoekers' kritiek op de beslissing genomen in het kader van de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vermag – zelfs indien deze zou worden aangenomen – geen afbreuk te doen aan het determinerende motief van de thans bestreden beslissing en kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Verweerder gaf op duidelijke wijze aan van oordeel te zijn dat de door hem gemaakte vaststelling dat dezelfde elementen voorliggen volstond als grondslag van de bestreden beslissing. Hij wees er zo ook uitdrukkelijk op dat indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hij de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren gelet op artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat enige verdere motivering zich opdrong of dat aldus de bestreden beslissing zou zijn aangetast door een onzorgvuldigheid die leidt tot de nietigverklaring van deze beslissing. In ieder geval, nu niet blijkt dat – gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet – het al dan niet regelmatig zijn van de beslissing genomen inzake de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf afbreuk vermag te doen aan het determinerend motief van de in casu bestreden beslissing, blijkt op dit punt ook niet welk belang verzoekende partijen hebben bij dit betoog.

3.10. Verzoekende partijen betogen dat een eventuele uitwijzing van eerste verzoekende partij tot gevolg heeft dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden. De Raad benadrukt evenwel dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoekende partijen om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van medische redenen onontvankelijk is omdat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dezelfde wetsbepaling. Dit betreft de enige vaststelling waarop de bestreden beslissing steunt, zonder dat hierbij verder enige beoordeling van artikel 3 van het EVRM plaatsvond. Artikel 3 van het EVRM impliceert geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is niet dienstig in het kader van huidige procedure.

3.11. Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de bestreden inreisverboden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER